

меніе, съ което Иисусъ Христосъ поискалъ да прослави гонима-та отвсѣдѣ власть на свой-тъ намѣстникъ (на папа-та), въ това исто-то врѣме Българскіи народъ се вдигна противъ самозванни-тъ си представители и Уніатско-то сѣборище въ Цариградъ се распеля. Работенъе-то за Унія се начена въ 1860 год. въ Българія, а отъ 7 Ноемврія 1861 год. ные ѿ четохмѣ вѣче надгробна-та пѣсенъ, напечатана въ единъ Български вѣстникъ подѣ заглавіе *смършь и погребеніе на Уніа-ша въ Българія*. Въ тази статія се извѣстяваше, че Језуитска-та брадѡ ударила на камѣкъ въ Българія, Уніатскіи патріархъ исчезнѣлъ нѣкъдѣ, а пакъ други-тъ най дѣятелни отъ съотечественници-тъ ни органе на пропаганда-та се распрьснѣли и тѣ: единъ умрѣлъ, други отишѣлъ да си трѣси поминѣкъ въ Влашко, трети въ Молдава и пр. — „Ето“, иронически свръшаше тази статія, „ето Българска-та „Унія на какво зло налетѣ! Български-тъ глави наистина, че были корави: не земѣтъ нито отъ обѣщанія, нито отъ папски благословенія, нито отъ индулгенціи, нито отъ пашапорти за въ рай-тъ. Лошави хора: не щѣтъ и въ рай-тъ да влѣзѣтъ!“ —

Несполука-та, която испитахѣ католически-тъ апостоли този пѣтъ въ Българія, толкова по-вѣче е тежка за тѣхъ, зашто-то слѣдъ нежъ, щѣтъ не щѣтъ, тѣ трѣба за всегда да се отрекѣтъ отъ благи-тъ си надежди за какъвъ-годѣ успѣхъ между Българе-тъ. — Мръсени-тъ и гнусави дѣйствія, чрезъ които тѣ ознаменовахѣ този си новъ опытъ въ Българія, още по-вѣче увеличихѣ отвръщанъе-то на Българе-тъ къмъ „папищашка-ша вѣра“, и поселихѣ въ душа-та имъ неизгладимо презрѣніе къмъ низки-тъ папищашки апостоли. Тѣзи подирни-тъ обаче, види се, това не го сѣ разбрали и продължаватъ да се утѣшаватъ съ свои-тъ химерически надежди. Тази своя несполука тѣ приписахѣ повѣче-то